

המישטרה עשתה עיסקה עם

הגרזים החוטפים: הסגרה תמורת

שיחרור בערבות אך הגרזים חששו

וידדו למחתרת

נאבקה בהם בכוח, צעקה וקראה לעזרה. אף אחד מן התלמידים לא העז לקום ממקומו ולעזור לה, ואילו המורה קסאה על מקומה.

השלושה לא התרגשו ביותר מצעקותיה של רבקה. הם ידעו כי חלק מן הפולחן והמינהג הוא שהכלה המיועדת תתנגד בכוח לחטיפתה. הם גררו אותה למכונית, דחפו אותה למושב הקדמי שליד הנהג. והמכונית פרצה בנסיעה מטורפת לעבר העיר לוד.

לארבעה היה ברור לגמרי מה הם עושי. הם ידעו ששיטות החיזור הישראליות מקובלות על החוק. הם ידעו כי אם חברם, החתן המיועד, היה מביא לרב-קה זר פרחים, מומין אותה לקולנוע או אפילו לבית-הקפה השכונתי, הכל היה בסדר בעיני החוק.

שלא הוגשו תלונות למישטרה — היא לא התערבה. הם גם חשבו שהם יודעים כמה הם מסתכנים, אם אמנם תתערב יד החוק בי חטיפה הרומנטית. סיפרו מאוחר יותר שלושת חבריו של גבריאל, שעוררו לו בי חטיפה, לעורך-דינם יונה גורן: „שמענו שיכניסו אותנו לבית-סוהר לחמש שנים עוד לפני המישפט. אנחנו לא מאמינים למישטרה שום דבר. בשביל חמש שנים אנחנו נרד למחתרת והמישטרה אף פעם לא תפוס אותנו.”

למרות הסכנות והסיכונים ראו השלושה את עזרתם לחבר כמציוה. עד כה הם לא הסתכנו עם המישטרה. הרומן בין גבריאל ורבקה היה ידוע באשקלון ולא נראה היה להם שהיא או מישפחה יחרגו מן הנוהג הגרזי העתיק ויסכנו אותם בפלג-לים.

בביתו של יצחק חננאשווילי במרכז השכונה הגרוזית בלוד העתיקה, היתה התכונה הרובה. יצחק ידע כי נכדו, גבריאל, עומד להגיע באותו יום עם כלתו המיועדת. יצחק דאג שדירתו הצנועה תהיה נקייה ומסודרת, וכי הבית יחיה מצוייד בממתקים. ילדות בגיל הזה אוחזות מאד ממתקים. כשהגיעה סמוך לשעת 11

התמחות

בחטיפות

למרות שהם נמצאים בארץ כבר מיספר חודשים, שולטים היטב בשפת העברית ומודעים למינהגי המדינה, הם

מוצג מישפטי: תמונה מהספר האנגלי „מינהגים משונים — חיזור ונישואין”

של וויליאם פילדינג, שהוגש עליידי הסניגוריה לבית-המישפט כדי להוכיח שיש מינהג של חטיפה בקרב העדה הגרוזית. התמונה מראה ריקוד של נישואין בשבט זולו.

חטיפת הגרזית

ומביאה לבית קרוב-המישפחה המכובד ביותר שלו.

בתור שאינו חוטף את נערתו, ואינו ניגש לבית-הוריה כדי לבקש את ידה, נחשב כבלתי-רציני ואהבתו כלא-אמיתית. אחרי שהנערה נחטפה מתחיל משא-ומתן מייגע בין שתי המישפחות על החתונה. הנדוניה, מה משלמת מישפחת הכלה ומה משלמת מישפחת החתן. כל אותה עת שוהה הבת אצל קרובו של חתנה המי (המשך בעמוד 32)

עוד צעירה! אני רוצה לחזור הביתה! זעקה רבקה כשהיא מחדשת את יבבותיה. גבריאל וסבו נדהמו. זה לא התאים לתס-ריט שאליו היו רגילים בגרוזיה. זה לא התאים לתוכנית הרומנטית של גבריאל, וגם לא לממתקים של סבא יצחק. בכפרים הגידחים של גרוזיה קיים נוהג מסויים מאד, של השתדכות ונישואין. ל-אחר שבחורה מוצאת חן בעיני בחור, או ששדכנים מקומיים המליצו עליה והוא החליט לשאתה לאשה, הוא חוטף אותה

בבוקר מכונית הפזיז, בה ישבו נכדו, וכלתו של הנכד, מיהר יצחק לקבל אותם בכוסייין תוצרת בית, כמקובל על הגרזי-זים.

משך כל הדרך מאשדוד ללוד שררה שתיקה במכונית. בתחילה עוד התייפחה רבקה ביבבות חרישיות. אולם אחר-כך חדלה. אילו טרז גבריאל לשוחח עם רב-קה, הייתה אולי נחשכת לו ההפתעה שנפלה עליו בבית סבו.

„אני לא רוצה להתחתן איתך, אני

ידעו כי אין לחברם כל דרך אחרת להיר-כיה את אהבתו מלבד חטיפתה הדרמא-טית, מבית-ספרה לעיני כל התלמידים.

אין זו הפעם הראשונה שבקרב העולים החדשים מגרוזיה, המתגוררים באשדוד ובאשקלון נערכות חטיפות. בבית-המישפט ידעה המישטרה לספר מאוחר יותר, כי הנהג שבחבורה, בעל מכונית הפזיז, התי-מחה כבר בחטיפות של בתולות גרוזיות מהוללות. אך אף אחת מחטיפות אלה לא נעשתה לאור היום ובמקום ציבורי, ומאחר

3 החשודים בחטיפה: חיים חחינשווילי, אנזור מגרלשווילי וסימון אדז'אשווילי